Un Ministeri de la Soledat?

Per PaulaC el dt., 13/02/2018 - 09:00

Des que va morir el meu avi, ja fa quatre anys, la meva àvia viu sola, però no s'hi sent.
L'any passat vaig treballar de voluntària en un casal. La meva tasca consistia a fer companyia a la gent gran que hi acudia perquè vivia i se sentia sola. Els donava el sopar i, mentre sopaven, m'explicaven que feia molt temps que no havien parlat amb ningú, que els fills no els visitaven ni els trucaven... Aleshores, em vaig adonar que estaven molt sols. Quina pena!

Les notícies parlen que els ancians, en general, viuen sols i que molts poden passar molt temps sense mantenir cap conversació amb un amic o familiar i sense cap tipus d'interacció social.

A Anglaterra, el govern britànic, a causa d'això, ha creat un Ministeri de la Soledat. A arrel d'això, la premsa compta que diverses onegés n'han demanat un per a Espanya.

Cada cop vivim més anys, però amb quina qualitat de vida? Moltes persones tenen una vida llarga, però plena de solitud. Tal com ho he fet jo, hi ha molts voluntaris que acompanyen aquestes persones. Tanmateix, el que s'hauria d'evitar és la solitud que envaeix la vida de les persones grans, i de moltes que no ho són, però que també pateixen aquest sentiment.

La manera de viure actual ha comportat que els membres de moltes famílies visquin molt lluny els uns dels altres. Per això, no es poden veure cada dia, o tan sovint com voldrien. Saber que els avis se senten sols és trist. Però més trist és adonar-se que, tot i que les noves tecnologies ens poden apropar en les distàncies més grans, moltes persones, que a tothora hi estan connectades, no les usen per trucar cada dia, o sovint, a l'avi o a l'àvia. Perquè l'alegria més gran dels avis, la que els pot alimentar més l'ànim, és saber com ha anat el dia, per exemple, de la seva neta o del seu net.